

העטלף במיטבת של יהודית תהילה (משוחזר)
האם והילדים הקטנים נמלטו.

ללא קשר לתפקידי כהונה — כשי אני שומע על כלב, חתול או כל חיה בצרה, אני רץ לעזור לה. במיסגרת תפי קידי אני תמיד משתדל שלא להרוג את החיה, למרות שזו הדרך הקלה ביותר. אני אוהב את התפקיד, כי בכל פעם יש בעייה חדשה שצריך להתמודד איתה, אתגר חדש, אפילו שמדובר באותו סוג נחש.

שלמה אוהב חיות כשם שהוא אוהב את הבריות וכל יצור חי. אהבתו לבני אדם אינה מותנית בגזע, בלאוס, בדת או במין.

באחרונה קיבל, בשעת לילה, קריאה דחופה שאמרה כי אחד מעובדי העיר ייה הוכש על ידי נחש. תוך כמה דקות הגיע, הקורבן היה עובד ערבי מחאון יונס, המועסק בעבודות ניקיון בעיר. הוא נפצע בשנתו במקוסי המגורים שבו ישנים עובדים ערבים מהשטחים הכבושים. כפיידו היתה נפוחה מאוד, ולפי מראה ההכשה קבע שלמה מיד שמדובר בנחש צפע.

מספר שלמה, כאילו זה קרה לפני

במעברת בתים, מול רחוב הנביאים, הגיעה תלונה של מלכה בוגולו על נחש הנמצא במקרר ביתה. מספר שלי מה: כשהגענו, חיכו לנו בחוץ האשה, הטכנאי שברח עימה וניירת מיטבת. האשה התלוננה על רעשים מהמקרר, המזכירים לה דליפת גז או לחץ אוויר, והטכנאי גילה לתדהמתו נחש צפע ארסי. הגישה אליו היתה קשה, ובעזרת מקל ניסיתי להרחיקו בין הציי נורות. השוטט אמר שמחוסר ברירה יש להרוג אותו, אבל אני התעקשתי ללי כוד אותו חי. משכתי אותו מהזנב החרי צה, ואחרי כך תפסתי אותו בצוואר. הגשתי לו קרטון כדי שיקיש את הארס, והסכוכו הלה.

אם מישו העלה בדעתו כי שלמה רוחש חיבה רק לחיות ביתיות, טעה. הוא לכד נחש פיתון ענק, הידוע בכינוי "הנחש החונק", והביאו למיכלאה חי. בשל שינויי מזג האוויר הלה הנחש במי כתיקור ומת. במעט עצבות אמר: "ישבי תי כמו ילד קטן ובכיתי פה בבית, כשי כל המיפחה ישבה יחד בסלון. הנה

ינסה להימלט. מה, אני אפחד מעטלף? אני לא פוחד מעופות."

נחש במקרר

פני למה עדני נולד בשכונת פלור רנטון בתל אביב למיפחה בת חמש נפשות. אביו עבד כמנהל במע"ץ כסלילת כבישים ובחפירת בורות מים. תוך כדי עבודתו היה נתקל בנחשים רבים, ובמשך השנים הפך למומחה. את הידע הזה העביר לילדיו.

עם סיום לימודיו בבית ספר העממי למד שלמה מסגרות בבית ספר שבח. ובשנתיים האחרונות, עד לגיוסו, עבד כמסגר.

עוד כילד היה שלמה עובד בחופי שות מהלימונים בגן החיות הישן. בת הילה היה לוכד חיות, כמו לטאות, נחש שים, סוגי עופות, והיה מוסר אותם לגן החיות. כל זאת, לדבריו, כדי לממש את חלום חייו: להאכיל ולטפל בחיות שבי גן.

במשך הזמן התחילו עובדי הגן להי כיר אותו טוב יותר ואיפשרו לו לבקר בגן באופן חופשי ולעבוד ללא שכר. בתקופה מאוחרת יותר של התיכון, כשי עבד במסגרות, התגרב ארבע פעמים בשבוע לאגודת צער בעלי חיים. אחרי שפתח חנות לבעלי חיים כבתיים, שלא הצליחה מבחינה כלכלית, לית, התחיל לעבוד בעירייה כשכיר. בפירסומו הרב וזה בשל לכידות הגי חשים. מיקרה שאירע באחרונה: מצרף

למישמה, ואפילו כשמדובר בנחש צפע, שהוא כבר לכד רבים מהם, אני רועדת ומתפללת שהמיבצע הזה יעבור בשי לום.

"כל משימה שכזו מעלה בראשי מחי שבות איומות של פציעה ומחלה. אולי כלפי חוץ אני נראית ארישה, אך עדי שאני יודעת איך עברה לכיית העקרב או הנחש הארסי, אני חסרת מנוחה ומי רגע לרגע פוחדת יותר."

שלושת ילדיו של שלמה מקבלים את עבודתו של אביהם כצורה שונה. הם אוהבים בעלי חיים, ואינם פוחדים. בן הוקונים, איציק בן ה-9, רומה לאב ואינו מגלה כל מורא גם מבעלי החיים המסוכן ביותר.

שני הילדים הגדולים כרונים קצת יותר. אצלם קיים חשש מפני חיות מסור ימות, ויש להם הפרדה ברורה בין כלב

עדני, עורב שחור וכלב שלדב, פנס קיבלתי ציפונת דבשו"

הוא זוכר מיקרה שבו היה שותף פעיל ללכידתה של חיה מסוכנת. מספר האב: "זה קרה לפני כמה שבו עות בשעת חצות, כאשר הוריעו על עטלף שמסתובב חופשי ברירתה של יהודית תהילה ברחוב מיימון כבתיים. הגעתי עם בני ומצאנו את האם ושני ילדיה בחוץ, מפוחדים ומבוהלים. העי טלף הסתובב כסביבון, סחור סחור, מסי ביב למגורת המיטבת. לבשתי זוגי כפי פות, עליתי למעלה ואחרי כמה ניסיוני נות כושלים תפסתי אותו חי.

מוסיף אביו: "כשהעטלף הסתובב מסביב למגורה, די צחקתי מזה שאבא ניסה ללכוד אותו שוב ושוב ללא הצלחה. עמדתי בפתח החדר, עם סמרטוט פרוש בין ידי, כדי לתפוש אותו אם

או חתול ביתי ובין נחש ארסי או עקרב. הבת האמצעית, בת ה-12, ואיי ציק גאים בעיסוקו של האב. הם הולכים עם האב בכל שבת לבקר את החיות במיכלאות.

מירי ואיציק מחויקים בחרים שני נחשים שאינם מסוכנים. למירי יש נחש קרחן זכר בשם פוצי, לאיציק נקבה בשם פוציאלה. כאשר התגלה נחשי צפע כבירית מלון חריוה, התלוו הילדים אל האב. הוא אסר עליהם להתקרב, אך בסוף הלכידה שותפו הילדים במיב צע בכך ששפכו נפט מסביב, כדי להרי חיק נחשים אחרים מהסביבה. אחרי שהי אב דאג להוציא מהנחש את הארס, הוא איפשר לילדים להוביל אותו אל המיכ לאה, ובכך שבר את מחסום הפחד.

לכידת השור כבתיים (משוחזר)
קיבלתי הוראה לירות בו. סירבתי.

כמה דקות: "מיד עשיתי לו חסימת עור רקים, כדי שהארס לא יתפשט, ובמי הירות המירכית העברנו אותו לבית חולים. הרופאים התקשו לקבוע ממה מורכב הארס בדמו, וזה היקשה את התמודדות עם הבעייה. דאגתי להביא להם ארס של צפע מאותו הסוג של הנחש המכיש, ועל סמך זה הם הכינו תרופה מתאימה. הוא שכב כמה ימים ביחידה לטיפול נמרץ בבית חולים וול פסון. ולאחר מכן עבר לחדר הרחיקו שות.

"ביקרתי אותו בכל יום, ודאגתי לכל מחסורו. הוא חזר לעבודה בריא ושלם.

"אביו והוא הודו לי והתעקשו לפי צות אותי כספ. סירבתי, כפי שנהגתי במיקרים דומים בעבר."

צילום: אלי דכה

אשתי והילדים יכולים לספר ער כמה המיקרה ציער אותי."

הערבי והנחש

ה מיכלאה היא מיבנה השייד לעירייה. יש בה סוגי כלובים שונים בהתאם לסוג בעלי החיים. הנחש שים, למשל, מאוחסנים בחדר סגור, בתוך אקוואריומים. כל המזון עבור החי יות הם "על גבו של שלמה", ובמילים אחרות — על חשבוננו הפרטי.

מתוודה שלמה, וחושף אטיאט את הצד הרגישי שלו בעלי חיים ועל הנלכדים ברשתו: "אני אוהב בעלי חיים, וכוה שאשר תמיד. אני נרקומן לחיות, מכוד לאהבתי אליהם. במשך 40 שנות חיי לא הרגתי אפילו לטאה.

הילדים מירי ואיציק משחקים עם נחשים בדירת עדני
טלטים לארנבות ונצמוח לכלבים